

מונחה הבין והיטה את גופו לעבר החלון הי שקוף האחורי.

צבוע ענק רעב

לא, הוא לא ראה שם כל דבר. אי אפי שר היה לשמוע את קריאות החיות ולזהות אותן לפיהן. הרוח שרקת ונהמת חכר תי להזדמנות שעיני החיות תהיינה בקו ישר עם פנסי המכונית ואז אוכל לזהותן. מעניין שבינתיים לא ראינו כל אור קרוב ביותר ולא חששנו להסתערות מקרוב. לבסוף נקלעו מולנו בדיוק זוג עינים מנוצצות. הדלקתי את הפנסים הראשיים: צבוע ענק. אך החיה סתה כהרף עין מקר האור מבלי שאספיק לפתוח את הדלת ולכוון את הרובה. עכשו היתה סיבה לחשוש מצבוע רעב. בחבש טר רף הצבוע גם יצורים חיים. לא פעם ראיתי חמורים ופרות שחלק ניכר משוקם קרוע ור העצם ניבסת החוצה. זמן רב לא נראו יותר העינים היוקדות. הצתי סיגריה. עכשו נר כחתי שסיגריה עלולה להביא גם תועלת כל שהי בניגוד לדעה שהיא רק מויקה. אולי היתה זו הרגשה תת-הכרתית, אבל עצם ה עובדה שהעשן התפזר בחלל הקטן של נפח המכונית, הביאני לידי אשליה שאני נמצא בחדר קטן, חמים ואינטימי. גם מצב הרוח השתנה. ההרגעה הנפשית היתה גמורה. ה עינים החלו להיעצם. הדלקתי עוד סיגריה כדי להישאר ער. ניסיתי לחשב את סיכויי הדרך למחרת. באם אוכל להתגבר על הקל קול נוכל להגיע מחר לגובא, אבל אחר את נהיית המטוס. בשעה 11 לפני הצהריים.

אתמול בבקר יצאנו מאדיס-אבבה לכון גר בא ובזה רציתי להבטיח את הקשר היבשתי לשם. מאז עזבו האיטלקים את חבש נהרסה הדרך הישירה לגובא והיה ידוע על דרך אל טרנטיבטר. המרחק בקו אוויר לגובא הוא 280 קילומטר אבל דרך זו לפי המפה מראה על מרחק של 450 קילומטר. התלות בדרך האחור בלבד היו בה מגרעות רבות שטבע עבודתי לא סבל זאת.

יערות-עד עצומים

הגענו לעיר ששמנה בשעות אחר ה צהריים. הדרך היתה טובה לעיר זו, ש היא עיר הגבול בין מחוזות ארוסי וסידמו. מכאן מסתעפות שתי דרכים, האחת דרך סלר לה יפה, ממשיכה לתוך אזור סידמו, ה עשיר בקפה. הדרך השנייה פונה שמאלה, ל הוך אזור ארוסי, ומשם, בשבילי הרים, נכ נסת לאזור בלה ומגיעה עד גובא. אספתי לפני כן אינפורמציה על דרך שניה זו הפונה לגובא. זוהי דרך המרתיעה כל נהג מלעבור בה, מאחר שאף פעם לא סללו אר תה והיא נוצרה משובלים ששיירות סוחרים היו נוהגות לעבור בה. נשארתי ללון בשמנה ולא רציתי להמשיך בשעות הערב בדרך שבילים זו. הצטיידתי ב

"דרך האמים": חיים פלן מחזיק ברובהו ליד הגיף באחת הנקודות השוממות בדרך לגובא. עוזריו התקדמו בדרך כדי לסלק את האבנים, שחסמו את השביל הפרא.

ספורו של צעיר ישראלי בחבש, ארץ ההרפתקות הפראית שהפכה לספר האחרון של הנוער הישראלי

ג'יף בין אריות

היללות מבחזן היו מקפאות דם — קשה היה להבחין בין יללת הרוח ויללת החיות הצמאות לדם — הגיף הזדעזע איומות — צבוע ענק ורעב עמד מול פנסי הגיף — כך מתאר שליח חברת "אינקודה" את הרפתקתו מסמרת-השיער בחבש. אחת מרבות העוברות כיום על צעירים ישראליים הממלאים את תפקידם בלב היבשת השחורה.

מאת חיים פלן

לא הבחנתי בשום דבר. ידו רעדה ונשימתו נעצרה. לפתי בחזקה את האקדוח ומבלי ל ברר נוספות יריתי בכון שהראה לי מונגה. אורות קטנים הופיעו וכבו חליפות. יריתי שוב. האורות המשיכו לנצנץ אבל יותר רחוק ולבסוף נעלמו. אי אפשר היה לשמוע כלום בגלל הרוח הנושבת אולם אורות מנוצצים אלה היו של חיה שניסתה כנראה להתקרב אלינו, ומונגה בחושו הבחין בה לפני.

היה זה אבסורד לחמשיך לחפש מקום חני יית. באיטיות רבה חזרנו לגיף. טדסה לא נראה ליד הגיף. כשפתחתי את דלת הבה, ישב הלה בפנים. לא נזפתו בו. ידעתי עכשו שהוא עשה דבר נכון. אין כל טעם לשמור מבחזן.

הרוח החלה לגשוב ביתר שאת. התכסיתי בשמיכה הצבאית וניסיתי לחשוב על הצעד הבא. היתה לי הרגשת בחילה. נזכרתי שמאז הבוקר לא טעמתי כמעט דבר. מיהרנו כל היום בדרכנו על מנת לעבור את מאת הקי לומטרים כדי לא להישאר תקועים שם.

לא בא בחשבון לבנות מדורה ולחמם תה ולצאת מהגיף לא העליתי בכלל על דעתי. הדלקתי את האור הפנימי של המכונית והור צאתי כמה דברי אוכל.

מונגה וטדסה הסתפקו בלחם בלבד, ומייד התכרבלו בשמיכותיהם.

מעגל תהום הפעורה

הגיף החל להתנווד קשות. הנועזעים גברו מרגע לרגע והבד החזק מלמעלה נמתח עד כדי קריעה. מחשבה הבריקה במו חיי כמה מטרים מימין היתה תהום פעורה והמכונית עמדה מעליה. הדלקתי את האור רות הקטנים של הגיף וכהרף עין סילקתי ממונגה וטדסה את שמיכותיהם. "לרדת!" נשפתי, ומיד קפצתי מהמכונית ואחרי קפצו השניים כמי שכפאם שד.

בתוך הרוח המשתוללת צעקתי לשני מ לוי: "הביאו אבנים גדולות!" מולנו ש אבנים לא חסרו כאן. האורות הקטנים של המכונית היו לנו לעזר רב ובמהרה הצבנו אבנים כבדות מסביב לכל גלגל. אולם היה צורך להחליף כמה אבנים שנמצאו קרוב ל מכונית באבנים כבדות יותר. ההכרח נפח בנו כח משנה ומונגה הצנוע והקטן נשא אב גים שהיו כבדות יותר מכל גופה. לבסוף ק פצנו חזרה לתוך הגיף כשכולנו נושפים ו נושמים. תנועותיה של המכונית היו עוד מור גשות, אבל הגיף עמד עתה יציב.

וכך התחלנו להעביר את הלילה. השעה היתה 10. החלטתי שאשאר ער עד חצות ו

היבש. נסיתי להסתכל בשעון היד בעל ספרות הפוספור, אולם השעון זע והתנווד ולא יכולתי לייצב את היד. גם היד הימנית רעדה וכשניסיתי לתפוס את ידי השמאלית בימנית עבר כל הגוף לרעד.

לבסוף הצלחתי לראות שהמחוגים הראו על שעה שתיים אחר-חצות. היללות מבחזן היו עדיין מקפאות דם, ור שוב לא יכולתי להבחין בין יללות הרוח ו יללות החיות הצמאות לדם. נסיתי לחזור ב מבטי לתוך החשכה, אבל הזכוכית היתה מכור סה איד סמך. לידי היה שרוע טדסה, מכור בל בשמיכה מעל לראשו וכולו רועד ונושף. מאחורי, בין ציוד השדה והמצרכים, ישב מז נגה עם הרובה בידיו והשמיכה מכסה את גר פו הקטן והצנום.

מפעם לפעם בא נחשול של רוח מתפרצת, והגיף שישבנו בו הזדעזע איומות ויריעות הבד דפקו וגמתחו עלינו עד להיקרע. הרוח לא הפסיקה לשניה את השתוללותה. כיוון ש באה מכוונים שונים, היתה היללה מין בליל של קולות בלה מכל הצדדים. הבל הפה ש נכלט מפי, מילא את חלל המושב הקדמי ו כיסה את זכוכית המגן.

נמצאנו על פסגה של רכס הרים בגובה של 13000 רגל. פסגה חשופה, סלעית ויבשה. נש ארתי תקוע בנקודה זו מאז ירד הליל מבלי יכולת לזוז הלאה. משוה התקלקל במנוע, ו הדלק לא הגיע לקרבורטור. לפני שהשתררה חשכה גמורה ניסיתי לתקן את הקלקול, אולם הרוח התחילה בינתיים לנשוב והידיים כבר לא נשמעו לי מחמת הקור החותך. פנס הכיס החל דועך. החלטתי להפסיק ולחכות עד ל כחרת בבוקר.

אורות מנוצצים באפלה

יה צורך לתור את הסביבה הקרובה על מנת למצוא מקום מתאים להקמת אוהל והכנת ארוחה כלשהי. מונגה, המשרת האמהרי, לקח את רובה המאוזר, אני תפסתי באקדוח, וטדסה, המתורגמן והמתווך, נשאר לשמור על הגיף. אור פנסי הכיס היה חיזור ולא האיר את הדרך יותר מכמה מטרים. ה חלל שמלפנינו היה גוש שחור אחד מבלי אפי שרות להבחין בעצם כלשהו. אף כוכב לא נראה בשמים וזה הוסיף כנראה לחשכה. נסר חי להבחין ברקע בהשתטחי על האדמה אבל הכל היה שחור. במהרה הסקתי שהגני נהג לא נכון. נמצאנו חשופים ומגששים באפלה, כשאור הפנס משמש מטרה טובה לכל יצור אנושי או חיתית.

לפתע לפת מונגה את זרועי והראה לפניו.